

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **S. G.**

podejrzanego z art. 240 pkt. 1 d.k.k. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 24 sierpnia 2016 r.

z urzędu

w przedmiocie umorzenia postępowania wykonawczego w sprawie V KO 30/84
Sądu Najwyższego w zakresie orzeczenia kary dodatkowej - przepadku rzeczy
na podstawie art. 15 § 1 k.k.w.

p o s t a n o w i ł:

**umorzyć postępowanie w przedmiocie wykonania
orzeczenia o przepadku rzeczy, zawartego w postanowieniu
Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1986 r., sygn. V KO
30/84 (pkt 2 postanowienia).**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 września 1986 r. w sprawie V KO 30/84 Sąd Najwyższy działając w oparciu o przepisy art. 5 oraz 3 ust. 3 ustawy z dnia 21 lipca 1983 r. o amnestii (Dz. U. z 1983 r. Nr 39, poz. 177) umorzył postępowanie karne wobec S.G., zaś w pkt 2 swojego orzeczenia orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa wymienionych tam rzeczy ruchomych. Jak wynika z akt sprawy dotychczas nie nastąpiło wykonanie orzeczenia o przepadku rzeczy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 15 § 1 k.k.w. umorzenie postępowania wykonawczego w zakresie orzeczenia o przepadku rzeczy było obligatoryjne wobec zaistnienia

okoliczności wyłączającej to postępowanie, tj. przedawnienia wykonania kary dodatkowej – przepadku rzeczy.

W tej sprawie do orzeczenia o przepadku rzeczy doszło na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 21 lipca 1983 r. o amnestii (Dz.U. z 1983 r. Nr 39, poz. 177 – dalej jako ustawa o amnestii). Przepis ten odwołując się do określonej w art. 1 cyt. ustawy kategorii przestępstw wskazywał na konieczność umorzenia postępowania i orzeczenia przepadku narzędzi i innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, a także przedmiotów pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, jak również przedmiotów, których posiadanie było zakazane lub wymagało zezwolenia. Ta sama podstawa prawna w zakresie orzeczenia o przepadku rzeczy znajdowała także zastosowanie w szczególnych wypadkach, o których traktował art. 5 tej ustawy. Jakkolwiek art. 3 ust. 3 cyt. ustawy w sposób szczególny regulował kwestię przesłanek obligatoryjnego orzeczenia przepadku rzeczy, wyłączając w ten sposób możliwość zastosowania art. 48 k.k. z 1969 r. – określonego dalej jako „d. k.k.” i odsyłającego do tej regulacji art. 104 d. k.k., tak nie dotyczył jednak zagadnienia natury ogólnej, tj. chociażby przedawnienia wykonania orzeczonego przepadku czy sposobu jego wykonania. Brak szczególnych przepisów w ustawie o amnestii musiał skutkować uznaniem, że na mocy odesłania z art. 121 d. k.k. zastosowanie znaleźć powinny przepisy części ogólnej Kodeksu karnego z 1969 r., a więc i te, które dotyczyły przedawnienia wykonania kary.

Kodeks karny z 1969 r. określał przepadek rzeczy jako jedną z kar dodatkowych (art. 38 pkt.6 d. k.k.). Zgodnie z art. 107 pkt. 3 d. k.k. nie można było wykonać kary innej niż pozbawienie wolności, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło 10 lat. Termin przedawnienia wykonania kary ma charakter bezwzględny, co powoduje, że nie może ona być wykonana po jego upływie. W niniejszej sprawie postanowienie o umorzeniu postępowania karnego wobec S. G. zostało wydane przez Sąd Najwyższy w 26 września 1986 r. Wobec upływu dziesięcioletniego terminu, o którym mowa w cytowanym powyżej przepisie, wykonanie orzeczonego przepadku rzeczy stało się więc niedopuszczalne. Sąd Najwyższy zobligowany był więc, jako organ postępowania wykonawczego (art. 2 pkt 1 k.k.w.) do umorzenia postępowania w przedmiocie wykonania orzeczonego

przepadku rzeczy. Umożenie postępowania wykonawczego skutkuje więc niemożnością podjęcia czynności opisanych w art. 171 d.k.k.w. co oznacza, iż Sąd Najwyższy jako organ wykonawczy nie może podejmować dyspozycji co do przedmiotów, które stanowiły przedmiot przepadku. Orzeczenie to nie ma natomiast żadnego znaczenia w kontekście ustalenia stanu własności tych rzeczy.

Z tych przyczyn orzec należało jak wyżej.